

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBRÉDÓ, president executiu
PERE TORRADES, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
LEANDRE BASANTA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**CALEN ORGANITZACIONS POTENTS
PER A LA MILLORA DEL SISTEMA**

Jordi Coca

Escriptor

AL PEU DEL CANÓ

'Non solum'

L' hora dels sindicats

El colossal col·lapse de les finances i l'economia mundials que comencem a viure han mobilitzat els polítics en una frenètica cursa que intenta aturar el desastre global. Els banquers, després d'acumular beneficis astronòmics amb l'avarícia que els caracteritza, ara paren la mà a l'espera del diner públic. Perquè, ja se sap: es tracta d'evitar que el sistema sencer entri en crisi, raó per la qual a la propera cimera de Washington els polítics prometran, però només prometran, que a partir d'ara res de corrupcions i corrupteles dels financers més espavilats. Es parla molt, doncs, de falta de liquiditat, de negociar amb futurs, de caigudes de la borsa, i dels tecnicismes que han fet possible la situació actual. En canvi, a la meua manera de veure, es parla poc de sindicats. Molt poc.

DE FET, RESULTA SORPRENENT QUE MENTRE hi ha tant d'empreses que amenacen amb expedients de crisi, i quan fins i tot al bar de la cantonada ja diuen que els clients gasten menys que fa dos mesos, resulta sorprenent que no s'hagi produït una reacció adequada del món sindical. Ja sé que hi ha reunions, que es pensa, que s'estudia, però tinc la sensació que els líders dels sindicats majoritaris s'han mogut menys que els polítics i que, en una paraula, no han sabut reaccionar amb prou rapidesa. I que quedi clara una cosa: no estic parlant de reinventar el ludisme o els destructors de màquines de començaments del segle XIX. Ni proposo sindicats revolucionaris que contribueixin a dinamitar el sistema corrupte on vivim. De fet, sempre he estat partidari d'uns sindicats sense tics anarquistes i perfectament integrats en els sistemes de producció per tal de poder pactar el més convenient per al conjunt. Tanmateix, ara que tothom admet que les coses han de canviar, ara que es diu que cal refundar el sistema capitalista o que com a mínim cal millorar-lo, també sembla evident que res d'això no es podrà fer sense uns sindicats potents que facin sentir des d'ara mateix les seves veus. O no és evident que els líders polítics actuaran de manera diferent si des del carrer els arriben unes veus ben clares?

EN REALITAT SEMBLA COM SI EL COL·LAPSE que estem vivint hagués enxampat el món sindical de vacances pagades. Tot anava tan bé, la política social avançava, és veritat que hi havia una pobresa relativa, però com que els afiliats estaven contents i la majoria era propietari d'alguna cosa... Sembla com si els problemes actuals fossin aliens al sistema productiu i, per tant, es confiés en la primera versió oficial que, amb intencions tranquil·litzadores, proposa injectar uns quants bilions d'euros al sistema perquè tot torni a funcionar meravellósament bé. Doncs no. I aquí és on a mi em sembla que els sindicats s'haurien de replantejar ràpidament i de dalt a baix quina és la seva funció i, en conseqüència, l'estratègia a seguir. Sembla lògic pensar que el món del treball no pot assistir impertèrrit a l'ensulsiada general del terreny on descansa l'edifici del món laboral. Ja està bé de pactar convenis i de no denunciar amb duresa la corrupció del sistema sencer.

NATURALMENT AIXÒ TÉ A VEURE AMB COSES de molt més abast que la crisi actual i tot. Hi ha la crisi

PEREPRATS

“No és possible que el món sindical assisteixi a l'empobriment dels ciutadans sense dir-hi gran cosa, que calli mentre el món financer acaba de passar el rasquet als munts de diner públic”

energètica, hi ha el creixement de la població mundial, hi ha la manca de recursos naturals, hi ha l'escalfament del planeta tot i que l'Aznar estableixi càtedra... De moment és més que probable que la cimera de Washington no vagi gaire més enllà de correccions en el maquillatge. Tanmateix, una certa transformació de fons s'haurà d'emprendre aviat, ja que no és versemblant la idea que Occident opti amb alegria pel suïcidi evident i immediat. Passi el que passi ara, doncs, a mig termini s'albiren canvis profunds que no s'haurien de fer sense que els sindicats diguin la seva allà on els pertoca de fer-ho: en primer lloc a les taules de negociació amb els polítics i abans que aquests es dediquin a tancar els forats amb

els nostres diners: és el que encertadament se n'ha dit el socialisme dels rics. Després els sindicats també han de fer sentir la seva veu a les empreses forçant que només es parli de crisis reals i no de tecnicismes interessats. I finalment, en darrer terme, sempre que calgui i sense complexos, han de moure el carrer per deixar ben clar que ara com ara sense els treballadors res no és possible. Ens assemblem força al món de *Blade runner*, però encara no hi som...

INSISTEIXO: RES DE SINDICATS REVOLUCIONARIS, res de mobilitzacions antimàquines, fins i tot res de “combatre el capital de manera noble i pacífica”, tal com proposaven els treballadors de Catalunya l'any 1862. Però tampoc no és possible que el món sindical assisteixi a l'empobriment dels ciutadans sense dir-hi gran cosa, que calli mentre el món financer acaba de passar el rasquet als munts de diner públic. I, quan això passa, els nostres sindicats tampoc no pot semblar que es dediquen a promoure un model de treballadors que a tot estirar contempla embadalit el paisatge mentre l'entorn trontolla. Els sindicats han d'ensenyar una mínima musculatura, han de ser una veu amb presència i pes concrets, han d'esdevenir una força progressista amb un projecte de futur i no assemblem-se cada vegada més a un Imsero que prepara entreteniments pels seus afiliats. De fet, ara més que mai és o hauria de ser l' hora dels sindicats.

Gemma Calvet

Advocada i consultora

La genialitat i el sentit de l'humor són dos ingredients que quan tot trontolla ens aporten aquella posició relativa, de distància, de pas-seig existencial, tan necessari per viure. L'obra de Sergi López, i la seva presa interpretativa en l'art difícil del soliloqui, ens ha permès, als que hem tingut el privilegi d'assistir-hi, viure l'experiència d'una bellesa artística evident, de mirada clara. Des de l'absurd, ens ofereix un viatge existencial sense edat, on es traspassen portals antics com l'engany, el sexe, l'alteritat, la diversitat, el plaer, la política o el dolor. El riure col·lectiu al Teatre Nacional s'escampava pels carrers de la Barcelona plujosa, de la Catalunya, segons alguns, desorientada. La Catalunya de Sergi López no es troba gens perduda, coincideix en rigor i excel·lència amb la de gent com en Guardiola o la Terribas, i molts d'altres sense nom. Professionals brillants, amb carisma, que han arribat a l'èxit des de la feina ben feta, a voltes agosarada, i amb trajectòries humanes de valors. Una generació, com la gent del *Polònia*, que s'ha preocupat més per no parlar tan d'identitat sinó de crear-la. Catalans i catalanes que contribueixen a fer-nos sentir un cert orgull de ser-ho en temps difícils. *Non solum* fa connectar amb la fauna del que és humà, però també amb aquesta capacitat d'innovar, de fer les coses bé, i per a bé. Públic o actor, no importa. L'actor interromp els aplaudiments s'acosta al públic i senzillament diu: “Gràcies per venir”.

gcalvetbarot@gmail.com